

S. Pereslegin: POKUS O ATENTÁT NA PREMIÉRA, TEROR A BUDOUCNOST EU

- editor007 | 22. května 2024

EU: Evropa zašla do radikálních extrémů. Od blokování cizího majetku až po fyzickou likvidaci nežádoucích politiků. Před asi 15 lety mi to ani nepřišlo na mysl a nikdy by mě nenapadlo, že to dojde tak daleko a že je něco takového v "rozkvetlé zahradě" možné. To je ta "svatá demokracie".

Ta událost mě velmi rozhořčila, ale ani trochu nepřekvapila. Teď se často budou rozepisovat o variantě propojení s rusko-ukrajinským konfliktem, ve smyslu že Fico byl proruským premiérem, a proto atentát na něj je dílem těch, kteří nenávidí Rusko, nebo naopak že „bojovníci za svobodu“, chápaní nezbytnost boje ukrajinského lidu, se takto pokoušejí řešit ten problém...

Ve skutečnosti Ficův vztah k boji kolem Ukrajiny nehraje v tomto případě hlavní roli. Základní situace je pro Evropu daleko horší, protože Evropané si začali vzpomínat, že politická vražda je jedním z nástrojů vedení politiky, jakkoli by se zdálo, že na to už zapomněli. Jistěže byly teroristické akce, strašná akce Breivikova, atentát ve Švédsku – ale pokaždé to páchali lidé velmi zvláštní, zaujímaví extrémní pozice, kteří nefigurovali na internetu a proto byli mimo zorné pole. Dalo by se říci, že to byli „neevropští Evropané“.

Situace na Slovensku hovoří o tom, že byla vybudována zdánlivá pospolitost. My jsme se s tím už setkali u nás. Jen si vzpomeňte na pospolitost „sovětský lid“, jež se zdála být vybudována, pak ale začaly boje na okrajích, pak události mezi Arménií a Azerbajdžánem (teď jsme si zvykli, že spolu bojují) – tenkrát to byl na našem území konflikt naprosto nemyslitelný. Najednou se ale ukázalo, že všichni tito lidé, zdánlivě žijící ve společném sovětském státě, vyznávající společné sovětské hodnoty a zájmy, že tito lidé vyznávají úplně jiné hodnoty a zájmy, vztahující se k úplně jinému taktu vývoje. Teď EU sklízí stejné plody. Zdálo by se, že se vytvořila nová pospolitost evropského lidu, nový typ vztahů. Oni přímo bláznili z toho, jak demokratické ty vztahy jsou... Ve skutečnosti ale vytvoření obrovské eurobyrokracie nebylo spojeno s přáním uchvátit moc, ale přáním, aby i ta nejmenší součást společenství byla vyslyšena. Tato byrokracie je často považována za nepřítel Evropy a jejích hodnot, ale ne – pokud respektují svoje hodnoty, je to mimořádně důležitý sociální experiment. Ovšem v jistých případech – chtěl bych tu poznamenat Bismarckův výrok -, že: - „*jaký to zajímavý experiment, pojďme ho vyzkoušet v zemích, na nichž nám nezáleží...*“.

Oni ale sami začali věřit tomu, že skutečně mají práva menšin, práva každého jazyka, a nějakou dobu se zdálo, že tomu tak skutečně je, a oni byli skutečně hrdi na svůj způsob života. Já v žádném případě nemohu říci, že k tomu neměli žádné důvody...

Říkáme, že EU je globalistickým projektem, ale takovým být nemusel – viz idea Spojených států Evropy, o němž psal počátkem minulého století už Lenin, byl projektem evropským a nikoli globalizačním. Globalizace jako myšlenka ani tou dobou nebyla. Globalizační krize vede ke krizi projektu EU. Přitom je možné říci, že ke krizi došlo v důsledku „Kovidu“ a bude to pravda, stejně tak lze říci, že rusko-ukrajinský konflikt postavil Evropu před volbu a výzvu, kterou nemůže přijmout a vyřešit – a bude to rovněž správně. Na rovinu řečeno – nebýt prvního a druhého, našlo by se něco třetí, čtvrté, atd. On by americko-čínský konflikt rovněž Evropu donutil vstoupit na pole rozdělení zájmů.

Důležité je, že se globalizační a integrační tendence změnily v protikladné, a v tom momentě začíná

rozpad EU z jejích okrajů. Říkám-li slovo rozpad, nemám na mysli, že Slovensko nebo Maďarsko zítra z EU vystoupí – nejspíš k tomu nedojde. Mluvím-li o rozpadu, mám na mysli rozpad evropské ideje, evropské myslí. Na tomto zločinu, na tomto pokusu o vraždu je nejhorší, že to nebyl Breivik, mladý nacionalista, který se svým podivným způsobem pokoušel zachránit Norsko a Evropu, ale sedmdesátiletý spisovatel, zakladatel literárního klubu a východoevropský intelektuál. To je, dle mého zásadní moment. Jistě lze říci, že se čehosi naposlouchal a jako liberál považoval za nezbytné nějak pomoci Ukrajině. Problém je v tom, že východoevropská inteligence začala považovat politickou vraždu pro dosažení nějakých cílů za cosi normálního. Natolik situace přezrála, že připouští terorismus.

Kde můžeme očekávat další podobnou událost?

Počkejte, terorismus se zdá být nejen přípustným, ale svého času (počátkem min. století) ve víceméně svobodných zemích jako Srbsko, Francie a Rumunsko byla často nestabilní politická situace a nejednou docházelo k vraždám králů a premiérů, což se v tehdejší Evropě považovalo za víceméně normální formát existence, normální formát vnitřní teroristické války. Hrůza nynější situace je v tom, že pokus o vraždu Fica, který zatím žije, je velmi vážně zraněn a přejeme mu úspěšné vyzdravení. Nicméně možnost cílené střelby zblízka, s přáním zabít, to, že to bylo možné, je srovnatelné s tím, kdy jsme se u nás, poprvé v Sojůzu dověděli, že mezi Arménií a Azerbajdžanem je nejen konflikt, ale že tam začali zabíjet lidi. A když k tomu došlo, začalo být jasné, že SSSR jako takový už není.

Totéž lze říci ve vztahu k EU. Začaly vyplouvat podprahové záležitosti jižní a východní Evropy, které byly na 20 let zatlačeny do hloubi sociálního podvědomí – natolik hluboko, že lidé sami nevěřili, že to u nich někdy bylo. Teď si to připomenou, proto atentát na Fica jistě není poslední. A ptáte-li se, kde – pak nejspíš v Bulharsku a to na rozdíl od Slovenska nikoli na myšlenku „protiruské“, ale „protievropské“, protože vstup Bulharska do EU byl pro ně natolik nevýhodný, že tam jistě je opozice, která sní o zpětném chodu událostí. Sotva Srbsko nebo Maďarsko, ale v Chorvatsku to možné je. Proč? Chorvaté prakticky kompletně do EU nechtěli. Jejich zaměření na cestovní ruch jim poskytovalo řadu možností k bezvívovému styku – bez tvrdých závazků vůči EU. Oni sami říkají, že je tam táhla vláda, ale věří, že se jim jednou nakonec podaří žít normálně, podle svého. Další vidím, jakkoli to může být překvapivé, Francii.

A ve Velké Evropě?

Tam ne, protože ta narazila na velký soubor vojenských a ekonomické výzev, a ani se nepokouší na ně odpovědět. Za první vhodný čas už propásla a za druhé ani není vidět chuť přijímat k tomu nějaká potřebná politická rozhodnutí.

Je to tak, že se nyní jako bázi své existence pokouší založit boj s globálním oteplováním, zelený program a ekokolonialismus. Ten program ale v podmínkách války netáhne a jiný program nemá a nezbývá jí už ani čas.

U nás se poslední léta aspoň diskutuje o obrazu budoucnosti Ruska. Obraz budoucnosti Evropy se ani neposuzuje, krom těch zelených idejí, které ale byly od počátku slabé. Vůbec se nezabývám tím, že byly chybné. Ony jsou nepravdivé a špatné, což ale není až tak důležité – důležité je, že jsou slaboučké, a jiné oni nemají. Takže nic nebude. Aby něco bylo, je nutné, aby se objevil předmět sporu – kolem čeho se neshodneme.

To, co se děje na Slovensku, je rozpad periferie – je to pochopitelný jev a k periférii sedí. Ale já si, nikoli náhodou myslím, že Francie za Macrona se začíná chovat jako periferie. Je to jeho velká národní „zásluha“ a doufám, že mu Francouzi postaví odpovídající památník. Ale centrum Evropy se zatím nedefinovalo. Ono je v Evropě mnoho různých linií, jak spojujících, tak i dělících a dá se předpokládat, že dojde k dělení Evropy na oblasti, z nichž v některých budou více dostředivé tendence než v jiných. Mimochodem právě Slovensko, které pochopilo, že EU dožívá své poslední

dny nebo desetiletí, ale perspektivu nemá, by mohlo uvažovat o nějakém propojení s Čechy... - k tomu se ale musí Češi radikálně změnit. Podobně jako Slovensko si uvědomilo tu bezperspektivnost EU Maďarsko, Srbsko - a budete se divit - i Švédsko. Tyto země začínají hledat, jaké a čí kvality by u koho bylo možné využít byť k prostému národnímu přežití.

Řada zemí nic nevidí, nebo vidět nechce - viz, ČR, Francie, Německo, Holandsko a bez výjimky celá naše limitrofní konstrukce Pobaltí, včetně Finska - ty se pokoušejí zachovat to, co už zachovat nelze. Pro Čechy nyní existuje velmi krátké historické okénko, jež by umožnilo znovuzrodit Československo, což by bylo historicky i kulturně velmi správné řešení pro obě tyto země, které by je vrátilo k historicky významné jejich minulosti. Češi ale, kromě rusko-ukrajinské války, si nepřejí, ze své antiruské pozice, vidět nic jiného.

Nyní se začnou dít velmi závažné události. Protože to, co se stalo, ukázalo Slovákům (a nejen jim) prostou věc: - že je to možné, a navíc, třebaže byli okupováni SSSR a patřili do Východního bloku, tak tam jim aspoň nevraždili premiéry...

To, co se stalo, je skutečně strašná událost - strašná pro evropské myšlení... Ale reakce Evropy je jen jakési tiché lokální odsouzení. Pojmout to jako celoevropský problém si netroufl žádný z evropských lídrů. A co je ještě horší, že oni to ani nechápou. Jeden z účastníků našeho kanálu poslal takový vtip: „Takže atentátník je spisovatel a dokonce zakladatel literárního klubu? Pak je jasné, kdo bude laureátem Nobelovy ceny za literaturu...“.

Je to, samozřejmě, vtip - ale pokud se takovýto černý humor už objevuje, znamená to, že jsme se setkali s velmi závažnou událostí...

AUTOR: Sergej Pereslegin

Překlad: St. Hroch

[ZDROJ](#)